

[Ministeren for offentlige arbejder]

Må jeg sige til hr. Jens Otto Madsen, at jeg godt ved, at aftalen blev ændret til fredag. Jeg læste bare ordret op, og det er ligegyldigt, om det er torsdag eller fredag. Det var én dag fra 9 til 17, ifølge aftalen. Det blev desuden foreslået fra DSBs side, at dette maleri, eller hvad vi nu skal kalde det for, skulle udføres på nogle plader, der var lette at fjerne. Dette afviste kunstforeningen, som ønskede det sat op på muren, men DSB har skriftligt betinget sig at kunne fjerne det når som helst og uden at give nogen begrundelse.

Jeg kan oplyse, at det ikke er på baggrund af hærværket, at jeg traf den beslutning, som jeg naturligvis måtte træffe. Hærværket havde intet med det at gøre. Jeg var ude at se på, hvordan det så ud efter hærværket, og jeg havde set fotografier af, hvordan det så ud inden hærværket, og det var for mig et tilstrækkeligt grundlag for, at det skulle fjernes.

Kunst må gerne støde og provokere, men ikke den udsmykning, der sker af offentlige bygninger; den må hverken støde eller provokere. Der findes steder nok: museer, aviser, bøger, plakatsøjler og alt muligt andet, men det er de offentlige myndigheders pligt at holde offentlige bygninger i passende stand. DSBs kunstpolitik er meget avanceret, og den støtter jeg fortsat, men ting af denne art kunne bringe den i fare i stedet for at fremme den.

Til hr. Tinning vil jeg kun sige, at jeg ikke har sagt, at det langtfra er en engangsforetelse. Jeg går da ikke ud fra, at der er så forfærdelig mange tåber i dette land, som vil misbruge en aftale. Ja, jeg siger det med rene ord, det gør andre jo også; jeg bruger altså ganske naturlige gløser om naturlige ting.

Fru Ingerlise Koefoed spørger, hvori misbruget består. Det består i, at en tillid, der er vist ved, at man ikke har forlangt skitser forelagt, hvad der ville være ganske naturligt, helt tydeligt og groft er blevet misbrugt. Deri består misbruget.

Tinning (VS):

Jeg ved ikke, om ministeren, som jo er meget villig til at udlevere skriftligt materiale om denne sag, måske vil love os skriftligt at gentage, at det er politikken, at kunstnerisk udsmykning af offentlige bygninger hverken må være provokerende eller stødende. Det

forekommer mig at være en indskrænkning af kunsten, som er en præstation selv for en minister fra centrum-demokraterne.

Ministeren for offentlige arbejder (Arne Melchior):

Jeg behøver ikke at udlevere noget sådant skriftligt, eftersom det kommer på tryk i løbet af ganske få dage, men jeg kan da godt benytte lejligheden til at præcisere, at det naturligvis ikke er alt, hvad nogle føler stødende, som ikke må være der. Men nogle er altså sat til at udøve skønnen over, hvad der må være på offentlige bygninger, i dette tilfælde DSBs, og jeg er temmelig sikker på, at andre ministre – herunder boligministeren – der måtte få lignende spørgsmål, vil svare nøjagtig det samme. Jeg har læst op af grundlovsfortolkningen. Der er intet, der støder an mod ytringsfriheden, men nogle må udøve et skøn med hensyn til, hvad der må være på hovedbanegården, hvad der må være på hovedpostkontoret, og hvad der må være på offentlige bygninger i det hele taget, og de, der er sat til at udøve dette skøn, udøver det efter bedste evne. Der er ikke tale om fuldkommenhed. Der er ikke tale om andet, end at der her er grebet ind over for noget, som vitterlig er helligt for en meget stor del af befolkningen. Der er slet ikke tale om hvor mange, men der er mange nok til, at det ville være helt uanstændigt og uansvarligt at lade dette såkaldte maleri blive siddende.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Skriftligt besvarede spørgsmål:**Formanden:**

Fra de pågældende ministre er modtaget skriftlige besvarelser af spørgsmål stillet af følgende medlemmer af folketinget:

Breckmann: spm. nr. S 42

Arentoft: spm. nr. S 103, 115 og 145

Hanne Thanning Jacobsen: spm. nr. S 109 og 110

Pelle Voigt: spm. nr. S 112, 173 og 178

Tommy Dinesen: spm. nr. S 113

Elisabeth Bruun Olesen: spm. nr. S 116-119